

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: J. K.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019,
č. j. 115356/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. 115356/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. 115356/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. 115356/2018/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Příbram ze dne 26. 6. 2018, č. j. MeUPB 58801/2018/Nep, sp. zn. DÚ/516/12781/2017/OddSř/Nep, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram, dopravního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 6. 2018, č. j. MeUPB 58801/2018/Nep,

sp. zn. DÚ/516/12781/2017/OddSŘ/Nep. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 2. 2. 2017 v 05.54 hodin řídil po pozemní komunikaci v Blatenské ulici v Březnici v okrese Příbram motorové vozidlo M., registrační značky X, na křižovatce s ulicí Náměstí odbočoval vpravo ve směru jízdy na Dobrou Vodu, přičemž nerespektoval svistou dopravní značku P6 – stůj, dej přednost v jízdě, křižovatkou projel plynule bez zastavení, tedy neřídil se dopravními značkami. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 5. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“) ve spojení s § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

2. Žalobce v žalobě po rekapitulaci přestupkového řízení namítá, že napadené rozhodnutí je nepřesvědčivé a budí dojem pouze formálního odvolacího přezkumu. Žalovaný také pominul procesní vady, kterých se správní orgán I. stupně v řízení dopustil. Rovněž nebyly reflektovány výhrady žalobce, které v řízení uplatňoval, a vyzdvíženy byly naopak důkazy svědčící proti žalobci (svědecké výpovědi, kamerový záznam). Žalobce poukázal i na formální vady spočívající v označování jednotlivých písemností. Dále žalobce zpochybňuje použitelnost kamerového záznamu a svědeckých výpovědí policistů. Žalobce také namítá, že v rozporu se zákonem nebyla akceptována jeho omluva z ústního jednání dne 3. 1. 2018 a nebyly dostatečně vypořádány jeho námitky a důkazní návrhy. Podle žalobce měl být opatřen další kamerový záznam z jiného úhlu pohledu, činí sporným zachycení skutečného stavu věci v rámci podkladů a namítá nejasnost postavení policejního vozidla a absenci materiální stránky přestupku. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení. Jednotlivé žalobní námitky soud blíže nerozvádí, neboť zjistil vadu řízení, kterou objasní níže, k níž je povinen přihlédnout z moci úřední a která má za následek zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího. Totéž platí i pro argumentaci žalovaného, neboť není v posuzované věci podstatná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

3. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Příbram, obvodního oddělení Březnice, oznámení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, z něhož je podezřelý žalobce, neboť dne 2. 2. 2017 v 05:54 hodin v obci Březnice, v ulici Blatenské nezastavil na dopravní značce P6 stůj, dej přednost v jízdě. Vozidlo tovární značky M. shora uvedené registrační značky bylo následně zastaveno a v jeho řidiči byl identifikován žalobce. Součástí oznámení o přestupku tvoří formulář „oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ sepsaný na místě, úřední záznam ze dne 2. 2. 2017, dva úřední záznamy ze dne 4. 2. 2017, CD nosič s kamerovým záznamem přestupku, žádost žalobce o nahlédnutí do policejního spisu a interní policejní žádost o stažení kamerového záznamu ze služebního vozidla Policie ČR.
4. Příkazem ze dne 8. 2. 2017, č. j. DÚ/516/12781/2P17/OddSŘ/Nep, doručeným žalobci dne 18. 2. 2017, rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty ve výši 1 500 Kč žalobci za spáchání shora uvedeného přestupku. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení předvoláním žalobce k ústnímu jednání na den 7. 4. 2017, z něhož byl sepsán protokol. Při tomto ústním jednání žalobce vznesl

námítku podjatosti vůči všem zaměstnancům správního orgánu I. stupně, včetně tajemníka a starosty města, a to z důvodu jejich možné finanční zainteresovanosti spočívající ve způsobu jejich odměňování v závislosti na množství a výši uložených pokut. O námitkách podjatosti následně rozhodovaly představené úřední osoby tak, že je zamítaly. Z dalšího ústního jednání dne 3. 1. 2018 se žalobce omluvil pro kolizi s jiným svolaným úředním jednáním, jehož konání správnímu orgánu I. stupně doložil listinami. Ústní jednání se konalo v žalobcově nepřítomnosti.

5. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 3. 1. 2018 (dále je „první prvostupňové rozhodnutí“), doručeným fikcí dne 15. 1. 2018, byl žalobce uznán vinným přestupkem, kterého se dopustil shora popsáním jednáním proti pravidlům silničního provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které následně doplnil podáním učiněným dne 23. 2. 2018. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018 první prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Po vrácení věci nařídil správní orgán I. stupně ústní jednání na den 6. 6. 2018, kterého se žalobce zúčastnil a o němž byl sepsán protokol.
6. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 6. 2018 (dále jen „druhé prvostupňové rozhodnutí“), doručeným fikcí dne 9. 7. 2018, byl žalobce znovu uznán vinným přestupkem, kterého se dopustil shora popsáním jednáním proti pravidlům silničního provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani k výzvě správního orgánu nedoplnil o odvolací důvody. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 15. 4. 2019.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
8. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Z tohoto důvodu soud nenařídil ve věci jednání, jak požadoval žalovaný a neprováděl žalovaným navržené důkazy.

Posouzení žalobních bodů

9. Soud předesílá, že dříve než mohl přistoupit k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je jinak obecně vázán, zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí takovými vadami, pro které nemůže obstát bez dalšího, a současně jde o takové vady, k nimž je soud povinen přihlížet z moci úřední. Takovou vadu v nyní souzené věci soud zjistil, když dospěl k závěru, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla předtím, než o něm žalovaný napadeným rozhodnutím pravomocně rozhodl. K zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží soud v souladu s judikaturou z moci úřední, a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci námitku zániku odpovědnosti za přestupek žalobce nevznese.
10. Skutek, v němž správní orgány obou stupňů spatřovaly přestupek podle zákona o silničním provozu, se stal dne 2. 2. 2017, tedy ještě za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“ nebo též

„přestupkový zákon“). Podle § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších prepisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), platí, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Na přestupkové řízení žalobce se tak vztahoval ještě zákon přestupcích. Z § 20 přestupkového zákona se podává, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Běh této jednorozhodčí lhůty pro projednání přestupku se přerušuje zahájením řízení o přestupku, případně jako v tomto případě, kdy prvním úkonem v řízení bylo vydání příkazu, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.

11. Po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky, za jehož účinnosti již rozhodoval správní orgán I. stupně, došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na přestupky (podle přestupkového zákona) ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost mj. za přestupky se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění účinném do 25. 2. 2020, platilo, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí.
12. Podle tohoto pravidla by se na přestupek žalobce nepoužila ustanovení § 20 přestupkového zákona o zániku odpovědnosti za přestupek, nýbrž pravidla o zániku odpovědnosti za přestupek podle 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Podstatný rozdíl spočívá v tom, že podle § 32 odst. 3 části před středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání (důraz přidal soud).
13. Předmětné ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19. Z tohoto nálezu vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení přestupku. Podle právní úpravy, která nabyla účinnosti dne 1. 7. 2017 a do doby rozhodování žalovaného se nezměnila, nebyl přestupek žalobce promlčen, neboť odpovědnost by zanikala až po uplynutí tří let od jeho spáchání, tedy 2. 2. 2020. Žalovaný se v odůvodnění zrušovacího rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí k dopadům změny právní úpravy s účinností od 1. 7. 2017 nevyjádřil.
14. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější (totožné pravidlo je vyjádřeno i v § 7 odst. 1 přestupkového zákona). Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ Výjimkou z tohoto pravidla je i případ zrušení zákona či jeho ustanovení Ústavním soudem v době po vydání správního rozhodnutí, přestože k němu nedošlo na základě návrhu soudu týkajícího se této

konkrétní rozhodované věci využitím postupu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29, publikovaný pod č. 2/2003 Sb. NSS).

15. S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za přestupky posoudí podle tohoto zákona tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Skutek, který byl podkladem pro rozhodování správních orgánů obou stupňů se stal za účinnosti přestupkového zákona, podle něhož odpovědnost za přestupek zanikla nejpozději do dvou let od jeho spáchání. Podle právní úpravy zániku odpovědnosti za přestupek obsažené v zákoně o odpovědnosti za přestupky by odpovědnost žalobce za přestupek zanikla uplynutím tří let od jeho spáchání. Nová právní úprava tudíž pro žalobce příznivější není a ustanovení § 112 odst. 2 věty první, které užití právní úpravy v době spáchání přestupku bránilo, bylo Ústavním soudem zrušeno.
16. Na zánik odpovědnosti za přestupek žalobce je třeba i nadále užít pravidla § 20 přestupkového zákona, která soud vyložil výše. Aplikováno na případ žalobce, poprvé se promlčecí lhůta přerušila dne 18. 2. 2017, kdy byl žalobci doručen příkaz, kterým byl uznán vinným shora uvedeným přestupkem. Od tohoto okamžiku počala běžet nová jednoletá promlčecí lhůta. V jejím rámci bylo dne 3. 1. 2018 (vypraveno dne 4. 1. 2018) vydáno první prvostupňové rozhodnutí [srov. § 71 odst. 2 písm. a) zákona ř. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů]. Tímto dnem počala běžet opět nová jednoletá promlčecí lhůta. V jejím rámci bylo žalovaným dne 13. 4. 2018 vydáno zrušovací odvolací rozhodnutí a rovněž bylo vydáno druhé prvostupňové rozhodnutí. Jeho vypravením, které však ze spisu není seznatelné, se promlčecí lhůta přerušila potřetí. K vypravení druhého prvostupňového rozhodnutí došlo patrně mezi 27. a 28. 6. 2018, neboť je datováno dne 26. 6. 2018, a připraveno k vyzvednutí žalobcem bylo (dle doručenký) dne 29. 6. 2018. Přesné datum však není rozhodující, neboť k plynutí celé nové jednoleté lhůty nedošlo pro uplynutí dvou let od spáchání přestupku dne 2. 2. 2019. Napadené rozhodnutí však bylo vydáno až dne 15. 4. 2019, tedy v době, kdy přestupek podle pravidel § 20 přestupkového zákona, která se i nadále na přestupek žalobce aplikují, již nemohl být projednán. Žaloba je proto důvodná, byť z jiného důvodu, než namítal žalobce.
17. S ohledem na přijatý právní závěr se soud vlastními žalobními námitkami žalobce nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o přestupku pokračováno a tedy ani zjišťováno, zda k jeho spáchání skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013-43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl zabývat se žalobními námitkami, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné, nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení po vrácení věci soudem žalovanému žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 – 46).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

18. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem,

kteřé mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které, s ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za přestupek, ztratilo právní podklad, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byt věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek, bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.

19. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení, spočívající v tomto případě v zaplaceném soudním poplatku a v nákladech na poštovní přepravu žaloby soudu, podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.
20. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují výjimečný postup soudu, spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť dospěl k závěru, že jeho procesní postup v přestupkovém řízení zjevně cílil na prodlužování řízení, a to zejména v důsledku zahlcení správních orgánů předem již zjevně nedůvodnými námitkami podjatosti a podávání blanketních opravných prostředků, u nichž byly správní orgány nuceny opakovaně žalobce vyzývat k jejich doplnění, aby tím dosáhl zániku odpovědnosti za přestupek bez jeho věcného projednání, což se mu nakonec také podařilo.
21. Konkrétně šlo o to, že žalobce naposledy podal blanketní odvolání a na výzvu na jeho doplnění nijak nereagoval. Následně podal obsáhlou žalobu, aniž důsledně využil možnost přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze strany žalovaného. Soud samozřejmě nezpochybňuje obecné právo snést v řízení před soudem ve věcech správního trestání i takové námitky skutkové či právní, které přestupce neuváděl v řízení před správními orgány (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS). V rozsudku dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36, však Nejvyšší správní soud také vyložil, že obstrukcí hraničící až se zneužitím práva může být i opakované podávání neodůvodněných odvolání, která jsou následována podáním komplexní žaloby, což se stalo i v souzené věci. Na věci nic nemění, že se v daném případě nejednalo o případ, který by byl viditelně spojen s tzv. M. v. p..
22. K žalobcem vznášeným zjevně nepodloženým a pouze obecným námitkám podjatosti soud uvádí, že šlo o typově shodné námitky, k nimž se přestupci opakovaně uchylují, což je soudu známo z jeho úřední činnosti v jiných jím posuzovaných věcech. Přitom Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, dospěl k závěru, že skutečnost, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, není sama o sobě okolností nasvědčující o podjatosti úřední osoby. Žádná další konkrétní tvrzení, kterými by žalobce dodal námitkám podjatosti potřebný kvalitativní rozměr a alespoň potenci důvodnosti, však žalobce neuvedl. Nebylo tak nijak překvapující, že tyto námitky byly nakonec zamítnuty, přesto o nich musela rozhodovat řada úředních osob, neboť žalobce proti zamítavým usnesením podával dále odvolání. O poslední námitce podjatosti rozhodlo pravomocně v odvolacím řízení Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, které nabylo právní moci dne 24. 1. 2019, tedy jen několik dní předtím než odpovědnost žalobce za

přestupek zanikla. Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku uspěl po zrušení rozhodujícího přechodného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavním soudem.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně